

צו לפי סעיף 41 לפקודת הרופאים (נוסח חדש) תשל"ז – 1976

שלוש קובלנות הוגשו במהלך החליף המשמעותי שהתנהל נגד ד"ר יורם וכטל (להלן הנקבל). שלושתן מתייחסות לאותו ארוע, ואולם ההדגשים העובדתיים שבהן שונים, כשהחומרה היתירה שבכתב הקובלנה הראשון מפנה מקומה לעובדות מתונות לאין ערוך בקובלנה השלישית.

כיוצא בזה שלוש ועדות משמעת נטלו חלק בברור הקובלנות האמורות. הראשונה שמעה במעמד צד אחד את עדות ד"ר דור שהיה יו"ר ועדת בדיקה שדנה בארוע שמדובר בו בטרם הוגשו הקובלנות. ב"כ הנקבל טען לפגמים היורדים לשורשו של ענין בעדות זו. טענות אלו לא כוונו חלילה לד"ר דור אלא לעצם מתן עדות על ידו, ועוד יותר לעובדה שעדות זו ניתנה שלא במעמד הנקבל ובאי כותו. אילו היו נוכחים היו מתנגדים לה – כך נטען על ידם. משניתנה העדות אין הועדה יכולה, בהרכבה דאז, לדון בחליף זה, כך הם המשיכו וטענו.

הועדה הראשונה החליטה שלא להמשיך ולפעול.

שר הבריאות מינה ועדה אחרת שהחלה בשמיעת הראיות מחדש. בעוד היא מתפקדת כועדה התפטר אחד מחברי הועדה ואחר מונה במקומו.

לכל אלו יש להוסיף שהקובלנה במתכונתה הראשונה הוגשה בשנת 2002, היא התייחסה לארוע שארע ב- 2001, והזמן שחלף מאז הוגשה הקובלנה ועד שהועדה שמעה את העדות הראשונה ביום 14.3.05 היה זמן ניכר שבמהלכו נקבעו שש עשרה ישיבות (!) שכולם בוטלו.

הועדה ששמעה את עדות ד"ר דור, נתפזרה כזכור, והעדות הזו אינה כלולה בחומר הראיות כפי שהובא בהמשך. הועדה בהרכבה החדש, החלה לפעול רק ב- 17.5.06.

נקל לשער את סאת הייסורים ואת היקף ענויי הדין שהשתלשלות עניינים זו גרמה. עובדה זו תובא בחשבון כשתישקל הענישה המשמעתית שיש להטיל על הנקבל.

אין צורך שאפרט כאן את כל מסלול הירידה של מפלס חומרת האשמות שידע חליף זה, ובכל זאת פטור בלא כלום – אי אפשר. אציין לכן שלפי העדות שבאה בפני הועדה הראשונה, הנקבל, שהיה רופא מרפאת קופ"ח לאומית, לא בדק מטופל שהתלונן על כאבים בבטן ובירך. תחת זאת הוא הסתפק במתן תרופה נגד כאבים. לא זו אף זו סמוך לאחר מכן מסר לו אחד האחים שפעלו במרפאה שהמטופל נראה שרוע ונטול הכרה באחד מחדרי המרפאה, וכי הוא נראה כמי שנפטר, ואולם הנקבל לא נע ולא זע ונותר לשבת בכסאו ובחדרו. לתגובה דומה מצד הנקבל זכתה קריאתה של רופאה במרפאה שביקשה עזרה לפעילות החייאה. גם לקריאה זו הגיב הנקבל באמירה שהוא עסוק עם חולה אחר. הוא המשיך לשבת בחדרו, תוך שהוא שומע רדיו. גם כשניגש

הנקבל לחדר בו שהה המטופל וגם כשנכח במצבו, ספק חי ספק מת, לא עשה ולא פעל פעולה של ממש. סופו של דבר שהמטופל נזנח באחד מחדרי המרפאה, ללא נוכחות איש וללא טפול, עד שבא צוות מד"א. צוות זה לא הודרך על ידי מי במרפאה וגישש דרכו באפלה.

כל הדברים הללו, שנכללו בעדות ד"ר דור, לא הומצאו חלילה על-ידו. כולם היו תוצאות עובדות שנאספו בועדת בדיקה.

מנגד, ולאחר בירור שנעשה ע"י הקובל, הוא נוכח לדעת שאין בידו ראיות מהימנות ומספיקות לקביעת ממצאים מחסוג האמור. התוצאה חיתה הגשת קובלנה מתוקנת פעם שניה. קובלנה זו הוגשה ב- 22.7.08 והמסכת העובדתית העולה ממנה היא זו.

1. ב- 16.3.01 פנה המטופל בן השבעים לנקבל שהיה רופא במרפאת קופ"ח לאומית.
2. המטופל התלונן על כאבים במותן ימין.
3. הנקבל הורה על עריכת בדיקת א.ק.ג ועל מדידת לחץ דם, ובדיקות אלו נערכו ב-40 דקות לאחר פנייתו של המטופל למרפאה.
4. רישומי הא.ק.ג היו תקינים, והנקבל החליט על שחרור המטופל, תוך נטילת תרופה משככת כאבים.
5. עם צאתו של המטופל מחדר הנקבל נוכח האח המטפל שהמטופל איננו מסוגל לעמוד על רגליו. הוא לקחו לחדר פנוי במרפאה כדי שינוח בו. על כל זאת הוא לא דווח לנקבל (ההדגשה שלי, ו.ו.).
6. כעבור "זמן ממושך יחסית" (כנראה כחצי שעה, ו.ו.) חזר האח לחדר ומצא כי המטופל מצוי ללא דופק וללא נשימה.
7. משנוכח האח שעסוי לב אינו מניב תוצאות הוא מיהר לחדרו של הנקבל וביקש ממנו לבוא בדחיפות לחדר בו נמצא המטופל.
8. הנקבל "השתתה ולא הגיע במהירות הרצויה, תוך שהוא מנחה את האח לחזעק רופאה אחרת..."
9. כשהגיע הנקבל לחדר בו שהה המטופל, הוא מצאו ללא נשימה ודופק ומסקנתו חיתה, גם בשל סימנים אחרים, שהמטופל נפטר "לפני כמחצית השעה לפחות".
10. צוות נט"ן שהוזעק למקום הגיע לשם סמוך לאחר מכן. הוא מצא את המטופל כשהוא מצוי "בחדר ריק וחשוך כשאיש מצוות המרפאה אינו מטפל בו". רופא הנט"ן קבע את מותו.
11. לטענת הנקבל העדרותו מהחדר נבעה מחליכתו להביא ציוד רפואי ומיכשור להחייאה.

עובדות אלו מצביעות, אליבא דקובלנה, על התנהגות שאינה הולמת רופא מורשה, עבירת משמעת לפי סעיף 41 (1) לפקודת הרופאים (נוסח חדש) תשל"ו - 1976. ההתנהגות הבלתי הולמת מתבטאת בתגובה בלתי מתאימה, בלתי ראויה, ובמהירות לא מספקת של הנקבל לארועים שפורטו לעיל.

אין ספק שתהום פעורת בין חומרת הקובלנה המקורית לזו שתוקנה לאחרונה.

בשלב זה של הדיונים, ועל רקע המיתון הדרסטי שבתאור הדברים בקובלנה המתוקנת, הגיעו הצדדים להסדר טעון לפיו הנקבל יודה באמור בקובלנה המתוקנת והועדה תמליץ בפני שר הבריאות על מתן נזיפה.

בנמקו את חסכמתו לצעד זה הסביר ב"כ הקובל לועדה, בין השאר, שעל החליך מעיק העבר המכביד של הליכים לא רציפים ומתחלפים חדשות לבקרים, הכל כפי שתואר על ידי לעיל. עבר זה משתרע על תקופה ארוכה בה נגרמו לנקבל ענויי דין. לכל אלו נוספו, בלשון ב"כ הקובל, "קשיים ראיתיים". ועל כל אלו מרחף צל כבד של מצבו האישי הקשה של הנקבל. הוא סבל מארוע מוחי שגרם לו להיות מוגבל בפלג גופו הימני. הוא פוטר מעבודתו וזה כשמונה שנים שאין הוא פועל כרופא ואין לו גם מקור הכנסה אחר. לעובדות אלו יש סיוע ממקור בלתי תלוי, כנראה מהמוסד לביטוח לאומי. בגילו הנוכחי (למעלה מ-60) אין גם סכוי של ממש שהוא ימצא עבודה כרופא.

בכל הנסיבות הללו, כך סיים ב"כ הקובל את דבריו, האינטרס הציבורי וטובת הציבור מחייבים שיעשה מאמץ לסיים את ההליך בהקדם. ב"כ הנקבל תיאר תסריט חלופי אפשרי בו ימשכו הליכי המשמעת באופן מלא או חלקי, דבר שיצריך את שמיעתם של ראיות שכבר נשמעו, לצד הבאת ראיות חדשות, וכל זה לאחר המסכת המזגוגת שעבר ההליך עד כה.

ב"כ הנקבל עמד אף הוא על חלק מהיבטים שהעלה ב"כ הקובל, והוא הוסיף לכך את התשבחות וההערכה שקיבל הנקבל מגופים וממטופלים אשר טופלו על ידו. אכן מדובר בכמות ובאיכות מרשימה של דברים טובים שנאמרו על הנקבל.

הועדה שמינה שר הבריאות לפי סעיף 44 לפקודת הרופאים, ושעליה הוטל לשמוע את שיש לנקבל לאמר, לבחון את החומר כולו, ולהמליץ לשר כיצד לנהוג, החליטה לאמץ את הסדר הטעון ולהמליץ לשר לנזוף בנקבל.

נראה הדבר שעל רקע כל האמור לעיל, המלצת הועדה היא ראויה.

סמכויות שר הבריאות לפי סעיף 41 לפקודת הרופאים הואצלו אלי, ומכח האצלה זו אני מקבל ומאמץ את המלצת הועדה.

ניתנת בזאת נזיפה לנקבל. נזיפה זו תירשם בתיקו.

14.12.08
ניתן היום

ו. זילר

נשיא (בדימוס) של ביהמ"ש המחוזי בירושלים